

ע"פ 10987/05 - ישראל שופט נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 17-05-10987 שופט נ' מדינת ישראל

06 יולי 2017

בפני הרכב כבוד השופטים: י. גריל, שופט בכיר [אב"ד]

ב. בר-זיו, שופט

א. אלון, שופטת

המערער:

ישראל שופט

באמצעות הסניגוריה הציבורית

ע"י ב"כ עווה"ד מוטי לוי

נגד

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

ע"י ב"כ עווה"ד מאיה הרטמן

פסק דין

בפנינו ערעור על הכרעת דיןו של בית משפט השלום בעכו (כב' סגן הנשיא השופט זיאד סאלח) בת"פ 12-11-12 מיום 33581.2.4.2017, ולחלויפין על גזר הדין מיום 6.4.2017.

במסגרת הכרעת הדין הורשע המערער בביצוע עבירה של הכשלת שוטר בעת מלאי תפקido לפי סעיף 275 + 29 של חוק העונשין, התשל"ג-1977, והוא מביציע עבירה של תקיפה שוטר בנסיבות חמימות לפי סעיף 274(1) של חוק העונשין.

בהתאם לגזר הדין מיום 6.4.2017, נדון המערער למאסר על תנאי לתקופה של 7 חודשים, כשהתנאי הוא שהמערער לא יעבור בתקופה זו עבירה בה הורשע בתיק זה, או כל עבירה כנגד שוטרים, לרבות תקיפה שוטר או העלבת שוטר. כמו כן, הושת על המערער קנס בסך 1,200 ל"נ (או 15 ימי מאסר תMOREתם), שישולם ב-4 תשלומים שווים ורצופים.

בכתב האישום שהוגש כנגד המערער בבית משפט Km'a, נתען על ידי המשייבה, כי בתאריך 16.2.2011 סמוך לשעה 02:45 בלילה, במהלך סיור שערך השוטרים רס"ב אריאל צידי וסמל'ר ערן אוזולאי בעכו, הבחינו השוטרים במערער ובחברו מר הילאל בריק (להלן: "הילאל"), כשבידיהם בקבוקי בירה פתוחים והם שותים מהם, כשהם נמצאים בסמוך לבית משפט.

השוטרים ביקשו מהמערער ומהילאל למסור להם את בקבוקי הבירה. המערער נענה לבקשת השוטרים, אך הילאל סירב, ובתגובה לכך ביקשו השוטרים את תעוזת הזחות שלו, אך הוא סירב גם לכך.

רס"ב צידי הודיע להילאל שהוא עוצר ובקש ממנו להתלוות לנידת, אך הילאל סירב וחיבק עמוד

בטון על מנת למנוע מרס"ב צידי לקחת אותו לנידת. על אף שרס"ב צידי חזר וביקש מהילאל להתלוות אליו לנידת הוא עמד בסירובו, ובנסיבות אלה ניסו השוטרים למשוך אותו לכיוון הנידת, ובשלב זה הגיע המערער לרס"ב צידי, משך במעילו על מנת לגרום לו לעזוב את הילאל, ועל מנת למנוע, או להפריע לו מלהכנס את הילאל לנידת.

סמ"ר אゾלאי סייע לרס"ב צידי והשניים הצליחו לשחרר את אחיזתו של הילאל מעמוד הבטון, ובתגובה לכך תפס המערער את רס"ב צידי פעמיים במעילו והחל למשוך אותו בכונה למשך מילויו, או להפריע לו במילוי תפקידו, ובהמשך חבט המערער בפניו של רס"ב צידי, וכתווצה מכך נגרמו לו נפichות בלחי שמאל מתחת לעין.

המשיבה "חסה לumar עבירה של תקיפה שוטר בנסיבות מחמירות, וכן הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו".

בדוחה דינו מצין בית משפט קמא, כי המערער אישר שהו משך במעילו של השוטר בהיותו שיכור, אולם הוא הכחיש כי היכה את השוטר, ולדבריו "אני לא נותן מכות אף פעם, זה שתפסתי בשרוול אני מודה...".

עוד ציין בית משפט קמא, כי השוטרים, שהעידו כ-5 שנים לאחר האירוע, כמעט לא זכרו דבר מהאירוע, והם היפנו לדוחות הפעולה ולמצקרים שכתבו סמוך לאחר האירוע.

בדוחה רס"ב צידי עלה, שהumar משך מאחור במעילו, אז הלם בו בפניו, אולם כותב בית משפט קמא שימושה מאחור במעיל אינה מתיחסת עם מכת אגרוף בפניו של השוטר, ומכת האגרוף לא הוזכרה בדוחה של סמ"ר אゾלאי, אלא רק משicit המuil, מה עוד שהיתה סתירה בין גרסת השוטר צידי לבין הרשות בדוח הפעולה שערך.

לפייך, קבע בית משפט קמא שהumar הściיל את השוטר צידי בעת מילוי תפקידו, עת משך במעילו, מתוך כוונה למנוע את מעצרו של חברו, אולם לא הוכח מעל לכל ספק סביר, שהumar הלם במכת אגרוף בפניו של השוטר.

בית משפט קמא בוחן האם השוטרים היו בעת מילוי תפקידם, והאם נהגו כשרה בשעה שביקשו לשפוך את תכליות המשקאות האלכוהוליים שהיו בחזקת המערער והילאל, והאם הוראות העיכוב והמעצר שלהם היו חוקיות?

בית משפט קמא קבע, שהumar והילאל היו בשטח ציבורי כשהם שותים אלכוהול, ואף המערער

אישור שהוא היה במצב שכורך, ועל כך אין חולון.

בית משפט קמא קבע, שאף אם קיימת אפשרות לסתור את החזקה בדבר חשש להפרת שלום הציבור, משנמצא אדם מחזק או שותה משקה מScar במקומ ציבור בין השעות 21:00 עד 06:00, הרי אפשרות זו מונחת על כתפי המערער, שב uninנו לא הביא כל ראייה בעניין. יתרה מכך, החשש להפרת שלום הציבור נכון נוכח נסיבות האירוע היו מוגבלות, והשוטרים פעלו כשרה.

בית משפט קמא הוסיף, שאף דרישת השוטרים לקבל את פרטיו של היילאל, לצורך תיעוד מעשי, היא דרישת לגיטימית וחוקית, ומשעה שהילאל לא הציג בפני השוטרים תעוזת זיהוי, שיש חובה לשאת אותה על פי הדין, מותר היה לשוטרים לעכבו ולהובילו לתחנת המשטרה, במיוחד כאשר הוא סירב תחילת להוראת השוטרים למסור להם את בקבוק השתייה, ואף ניסה למנוע את הבאתו לתחנת המשטרה באמצעות לפיתה עמוד בטון.

לפיכך, דחה בית משפט קמא את טענת המערער, לפיו הלכי העיכוב והמעצר אינם חוקיים, או לחלוfin אינם מידתיים, והרשיע את המערער בעבירה של הכשלת שוטר בעת מילוי תפקידו.

כאמור לעיל, השיטת בית משפט קמא על המערער במסגרת גזר הדין: מסר על תנאי לתקופה של 7 חודשים, וקנס בסך 1,200 ₪.

. המערער, המיזג באמצעות הסניגוריה הציבורית, ממן להשלים עם הכרעת דינו של בית משפט קמא, ותמצית טענותיו היא זו:

1. השוטרים פעלו שלא כדין, שכן עobar לשפיקת המשקאות, היה עליהם לבדוק האם נסתרה בעניןינו החזקה הקבועה בסעיף 3 לחוק בדבר חשש להפרת שלום הציבור, וחושש זה לא לבדוק על ידם בהתאם לנסיבות הדברים.

לטענת המערער, היה על השוטרים לעורר לו ולהילאל שימוש קצר בגדרו היה באפשרותם לשכנע שנסתירה החזקה שבוחן.

2. המערער והילאל אכן שתו משקאות מScar, אך לא הייתה אינדיקציה להפרת הסדר הציבורי על-ידם, שכן השיטה נעשתה מתחת "בלוק" וכל אחד מהם שתי משקה אחד.

3. עיכובו ומעצרו של היילאל היו שלא כדין, שכן מן הריאות עלה שהוא בסופו של דבר הסכים לשפיקת המשקה, והעיכוב והמעצר נועד בכך לברר את זהותו על מנת למלא את הטופס במשטרת, ולא כי היה חשוד בעבירה. מה עוד, שלא קמה סמכות עיכוב מכוח חוק החזקת

תעודת זהות והצגהה, ואף לא לפי חוק המאבק בשכירות.

.4. השטר סמ"ר ערן אוזלאי נשלח לשטח כאשר לא עבר הכשרה בסיסית בעניין סמכיות העיכוב והמעצר, והשתמש בכוח כנגד הילאל, בכך שתפס את ידו ולקח לו את הבקבוק, וזאת מבל' להודיע לו קודם לכן שהוא מעוכב או עוצר.

.5. המערער והילאל היו רשאים להתנגד באופן פיזי לפעולותם הלא חוקית של השוטרים.

.6. חלקו של הילאל באירוע היה רב יותר, והוא יצא מן האירוע "בלא כלום" בעוד שהמעערר נשא בהרשעה פלילתית ובعنישה.

.7. לחופין, טוען המערער לגבי גזר הדין, שלא היה מקום להשית עליו מאסר מוותנה בגין עבירה של העלבת עובד ציבור שהוענש המרב ב涅ה הוא 6 חודשים מאסר.

לטענת המערער, יש לבטל את הקנס שהושת עליו, וכן לבטל את עונש המאסר המותנה ולהחטים אותוخلف כך על התחריבות להימנע מביצוע עבירה.

עוד טוען המערער, שעונש של שבעה חודשים מאסר מוותנה על הכשלת שוטר הוא עונש מופרז, שכן הכשלה יכולה להתבטא במקומות קלים וחסית שאינם מצדיקים הטלת מאסר ממש.

.8. בדין בערעור שהתקיים בפנינו ביום 22.6.2017 חזר ב"כ המערער על נימוקי הערעור שבכתב, והוסיף שלטעמו השוטרים פלו שלא כדין, משעה שלא ביצעו בירור ولو מינימאלי, כאשר לא היה הכרח לשפוך את הבקבוקים, והנאשמים כלל לא היו במקום ציבור.

עוד טען ב"כ המערער, שלא ניתן לעכב אדם בתחנת משטרת בשל אי מסירת פרטי, אלא ניתן להודיע לו שעליו להתייצב למחמת המשטרה, מה עוד שגם כאשר קיימת סמכות לעכב על השוטר להפעיל שיקול דעת.

בנוספ', חזר ב"כ המערער על טענותו שהילאל היה הדומיננטי באירוע וכגדו ההליכים הופסקו.

.9. מנגד טענה ב"כ המשיבה, שצדק בית משפט קמא משקבע כי פעילות השוטרים הייתה כדין, והיה עיגן חוקי לעיכוב ולמעצר, מה עוד שהזכות להתנגד לעיכוב או למעצר שלא כדין נתונה למי שمبرחים לעכוב או לעצור אותו, ולא למערער שבשלב זה השוטרים לא ביקשו לעכוב או לעצור אותו.

עוד טענה ב"כ המשיבה, שנסיבותו של המערער שונות מנסיבותיו של הילאל שלגביו עוכבו ההליכים, שכן להילאל לא יוכסה התנהגות אלימה כלפי השוטרים ועברית נקי, דבר המצדיק התייחסות שונה, בעוד שלמערער יש עבר פלילי, והוא ביצע את העבירה כחודשים לאחר שנגזר דין בתיק דומה (שגבינו הגיע ערעור שנדחה), ובשעת ביצוע העבירה אף היה תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה בר הפעלה, שמחמת שגגה מצד המשיבה לא נתען שיש להפעילו. בנוסף, המערער לא נטל אחריות למשעו.

על כן, סבורה ב"כ המשיבה שהעונש שהוחשה על המערער הוא מקל. עם זאת, ב"כ המשיבה השaira לשיקול דעת בית המשפט את אורך המאסר המותנה בין עבירת העלבת עובד ציבור.

לאחר שיעינו בהודעת הערעור, בהכרעת דין של בית משפט קמא, לרבות בתיק בית משפט קמא ובטייעוניהם של ב"כ הצדדים בפנינו, סבורים אנו שיש לדחות את הערעור על הכרעת הדין, ולאחר מכן חלקי את הערעור על גזר הדין ולקצר את משך המאסר המותנה בכל הנוגע לעבירה של העלבת עובד ציבור.

. סעיף 2(א) של חוק המאבק בתופעת השכירות, התש"ע-2010, קובע:

"**היה לשוטר יסוד סביר להניח כי אדם שותה משקה משכר או כי אדם המחזיק משקה משכר מתכוון לשתוו, במקום ציבורי או ברכב הנמצא במקום ציבורי, וכי שתית משקה המשכר עלולה להביא להפרת הסדר הציבורי או לפגיעה בשלום הציבור או ביטחונו, רשאי הוא לתפוס או להשמיד את המשקה המשכר או את כלי קיבולו; לעניין סעיף זה, "השמדה" - לרבות שפיכה מיידית של המשקה המשכר והשלכת כלי קיבולו לפחות אשפה.**"

בנוסף, קובע סעיף 3 לחוק:

"**לעניין סעיף 2, אדם המחזיק משקה משכר בכללי קיבול שאינו כלי קיבול סגור, במקום ציבורי או ברכב הנמצא במקום ציבורי, בין השעות 21:00 ל-06:00, חזקה כי בכוונתו לשותה את המשקה המשכר וכי שתיתו עלולה להביא להפרת הסדר הציבורי או לפגיעה בשלום הציבור או ביטחונו, אלא אם כן הוכח אחרת להנחת דעתו של השוטר.**"

יא. המערער מעלה טענות שונות בגין הוא טוען שפעילותם של השוטרים בעת האירוע נשוא הערעור היו בלתי חוקיות.

בעניין זה כותב בית משפט קמא (בעמ' 53 של הכרעת הדין, בפסקה 12):

"**אין חולקין כי הנאשם וחברו היו בשטח ציבורי, רחוב דשא אשר ליד בית משותף.**

עמוד 5

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - או © verdicts.co.il

כן אין חולקין שהם שתו אלכוהול ואף היה הנאשם במצב שכרות כפי שהוא העיד על עצמו.

עליה כי השוטרים הוזדמננו למקום במקרה, כאשר הבחנו ב הנאשם ובחבו כמי שמצבם כנ"ל".

ובהמשך (בעמ' 54 של הכרעת הדין):

"השוטרים פעלו כשרה עת ביקשו לשפוך את תכולת הבקבוקים הן לאור החזקה הקיימת בחוק בדבר חשש להפרת שלום הציבור וכן לאור נסיבות האירוע עצמו, כאשר שניים נמצאים במרחב של בתים משותפים שונים ועדין ממשיכים לשותות.

באם קיימת אפשרות לסתור את החשש להפרת שלום הציבור, הדבר מונח על כתפיו של הנאשם ובחו ובודון לא הובאו כל ראיות או סברות.

הינני סבור כי החשש להפרת שלום הציבור לאור נסיבות האירוע ונסיבות הנאשמים, היה מובן מalone וכי השוטרים פעלו כשרה עת שפכו את תכולת הבקבוקים."

בית משפט קמא קבע עובדיות, שקיים היה חשד סביר ששתיית האלכוהול על ידי המערער והילאל עלולה להביא להפרת הסדר הציבורי, נוכח המקום בו הם שתו שהוא מקום ציבור, נוכח השעה המאוחרת, וכן נוכחות היותם שתווים באותה העת.

יב. יתרה מכך, על מנת שהשוטרים יהיו רשאים להפעיל את סמכויותיהם לפי סעיף 2(א) של חוק המאבק בתופעת השכרות, די בחשד סביר כאמור, ואין צורך שבפועל יעשה מעשה מהו הפרת הסדר הציבורי, כפי שנקבע בע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 גוטרמן נ' מדינת ישראל, בפסקה 41:(30.8.2015)

"הבחן שנקבע בסעיף 2 לחוק, הוא מבחן של חשד סביר לכך ששתיית האלכוהול עלולה להביא להפרת הסדר הציבורי. מבחן זה אינו דורש שייעשה בפועל איזה מעשה שיש בו משום הפרת הסדר הציבורי, אלא מסתפק בקיומו של חשד סביר לכך שקיים פוטנציאל להפרת הסדר הציבורי בשל שתיית האלכוהול; כל זאת לפי שיקול דעתו של השוטר המ מצוי בשטח".

לפיכך, צדק בית משפט קמא במסקנותו שהשוטרים פעלו בהתאם להוראות חוק המאבק בתופעת השכרות.

יג. עוד טוען המערער, שעיכבו ומעצרו של הילאל היו שלא כדין, ולא כמה לשוטרים סמכות עיקוב או מעצר כנגדו, ולכן המערער והילאל היו רשאים להתנגד באופן פיזי לפעולותם הלא חוקיות של השוטרים כלפי הילאל.

אין בידינו לקבל טענת זו של הסנגור.

ኖcoh החשד הסביר שהוא קיימ, כפי שעמדנו על כך לעיל, הרי בוודאי שהשוטרים היו רשאים לבקש מהילאל להזדהות, וזאת בהתאם להוראת סעיף 2 של חוק החזקת תעוזת זהות והציגתה, תשמ"ג-1982:

"תושב שמלאו לו 16 שנים חייב לשאת עמו תמיד תעוזת זהות ולהציגה בפני קצין משטרה בכיר, ראש רשות מקומית, שוטר או חיל במילוי תפקידם, כדי שידרשו זאת ממנו."

בנוספ, קובע סעיף 69 של חוק סדר הדין הפלילי (סמכוויות אכיפה - מעצרים), תשנ"א-1996:

"הוקנעה בחיקוק הסמכות לחפש במקום, בכלי או על גופו של אדם, או הסמכות לדרוש מאדם הצגת מסמכים, רשאי בעל הסמכות לעכב אדם או כלי רכב כדי לאפשר את החיפוש או העיון במסמכים, וכן רשאי הוא לדרש מהאדם למסור את שמו ומעונו." (ההדגשה שלנו)

הויל, וזהו של הילאל לא היה מספיק, הרי שהיו זכאים השוטרים לדרוש מהם להתלוות אליהם לתחנת המשטרה, וזאת בהתאם להוראת סעיף 67(ב) של חוק סדר הדין הפלילי (סמכוויות אכיפה - מעצרים):

"שוטר רשאי לדרש מאדם להילאות עמו לתחנת המשטרה או לזמןו לתחנת המשטרה למועד אחר שיקבע, אם נתקיימו שניים אלה :

...

(2) הזיהוי היה בלתי מספיק, או לא ניתן לחזור אותו במקום הימצאו."

מכל האמור לעיל עולה, כי השוטרים פעלו כדין ובסמכות. השוטרים היו מוסמכים לפנות להילאל ולבקש מהם הזדהות בפניהם, ומשעה שהילאל סירב להזדהות, היו השוטרים מוסמכים לעכבו, ולאחר שהוא סירב לצית להוראותיהם קמה לשוטרים הסמכות לעצרו.

לפייך, אין מדובר כלל בעיכוב או במעצר בלתי חוקיים, וממילא, לטענו לא קמה הזכות לתחנง אליהם, מה עוד שלא כנגדו הופעלו הסמכויות הללו.

אשר על כן, לא נפל פגם כלשהו בהכרעת דיןו של בית משפט כאמור, ולפייך אנו דוחים את הערעור על הכרעת הדין.

טז. באשר לגזר הדין, נתן בית משפט קמא משקל לכך שההיליכים כנגד הילאל עוכבו, גם שבಗינו החלה האירוע.

בית משפט קמא קבע, שמתחם הענישה ההולמת הוא מאסר על תנאי וקנס.

בית משפט קמא ציין, שלמערער הרשעת קודמות, גם בעניינים דומים, ولكن יש להבהיר לו מסר כי הסתבכות נספחת עם שוטרים עלולה להביא למאסר בגין סORG ובריח.

על המערער הושתו העונשים הבאים:

1. מאסר על תנאי לתקופה של 7 חודשים למשך 3 שנים, וה坦אי הוא כי המערער לא יעבור בתקופה זו את העבירה בוגינה הורשע בתיק זה, או כל עבירה כנגד שוטרים, לרבות תקיפת שוטרים, או העלבת שוטר.

2. כמו כן, הושת על המערער קנס בסך 1,200 ₪ או 15 ימים תמורה (שיישולם ב-4 תשלום).

3. איננו סבורים שיש מקום להתרבותנו בגזר דין של בית משפט קמא, שהינו הולם את נסיבות הענין, ונוטן משקל גם לעבורי הפלילי של המערער, הכול הרשעה בעבירה של תקיפת שוטר בעת ملي'י תפקידו (ת"פ (שלום קרירות) 10-04-2010 26026 מיום 23.12.2010), מה עוד שההלהקה היא כי ערכאת הערעור אינה מתערבת בחומרת העונש שנקבעה על ידי הרכאה הדינית, אלא במקרים חריגים בהם העונש שנגזר חורג במידה רבה מרמת הענישה הנוגנת או הרואה במקרים דומים (עיננו, למשל, בדברי כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 16/5889 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (8.1.2017)).

לטעמנו, המקירה שבפניינו אינו נמנה על אותם מקרים המצדיקים את התערבותה של ערכאת הערעור.

4. בנוסף, כפי שציין בית משפט קמא, למערער הרשעה מיום 23.12.2010 (ת"פ (שלום קרירות) 10-04-2010 26026) בגין תקיפת שוטר בעת ملي'י תפקידו, העלבת עובד ציבור אוימים, ובגין כך נדון ל-8 חודשים מאסר על תנאי, וכן חוויב המערער בפייצוי המתלוונת. בערעור שהוגש (ע"פ (מחוז חיפה) 11-01-2011 (35482) הופחת עונש המאסר על תנאי לגבי עבירת העלבת עובד ציבור בלבד ל-3 חודשים מאסר על תנאי.

המערער ביצע את המעשים נשוא ערעור זה ביום 16.2.2011, **לאחר** שהורשע ונגזר דין בו ביום 23.10.2010, ולאחר שהגיע ערעור על גזר הדין הנ"ל, אךטרם ניתנה ההכרעה בערעור, בשעה שתלוו ועומד כנגדו עונש מאסר על תנאי של 8 חודשים שלא הרתיעו.

יט. יתרה מכך, מאז הספיק המערער לציבור שלוש הרשותות נוספות:

ביום 1.3.2012 הורשע המערער (ת"פ (שלום עכו) 3588-06-10) בעבירה איומים והחזקת סיכון שלא למטרה כשרה, ובגין כך נדון (ביום 27.11.2012) למאסר בפועל ל-3 חודשים שירוצה בעבודות שירות, וכן מאסר על תנאי למשך 3 חודשים.

ביום 1.1.2013 הורשע המערער (ת"פ (שלום עכו) 9911-06-12) בעבירה של שכור המחזיק סיכון לפי סעיף 193(ב) של חוק העונשין, ונדון ל-4 חודשים על תנאי ולהתחייבות להימנע מעבירה בסך 2,000 ₪.

ביום 9.9.2014 הורשע המערער (ת"פ (שלום עכו) 43341-05-13) בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, ולפי הסדר טיעוןiscal הסכמה גם על הענישה, נדון לחודש מאסר על תנאי.

כ. באשר לטענת המערער, לפיה חלקו של היילאל באירוע היה רב יותר, והוא יצא מן האירוע "בלא כלום" בעוד שהמערער נושא בהרשעה פלילתית ובענישה, נציג, כי ליילאל לא היו הרשותות קודמות והhallכים כנגדו, לפי החלטת היועץ המשפטי לממשלה, לאחר שביצע 100 שעות שירות לתועלת הציבור. מנגד, לערער עבר פלילי, כולל עבירה של תקיפת שוטר, והוא ביצע את מעשיו נשוא ערעור זה כשתלויו כנגדו עונש מאסר מותנה בין 8 חודשים, וזאת, כאמור, הספיק לציבור עוד שלוש הרשותות נוספות.

לפיכך, כפי שכבר כתבנו לעיל, המקירה שבפנינו אינה מצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור בגין הדין שהושת על המערער.

כא. עם זאת סבירים אנו, שיש לזכור את משך המאסר המותנה בגין העבירה של העלבת עובד ציבור, עבירה שהעונש המירבי בגיןה (לפי סעיף 288 של חוק העונשין העוסק בהעלבת עובד ציבור) הוא 6 חודשים מאסר.

כב. לפיכך, ומשעה שב"כ המשיבה הותירה, בהгинota, את משך המאסר המותנה בעבירה של העלבת עובד ציבור לשיקול דעתנו, אנו מורים, שעונש המאסר על תנאי שהושת על המערער בבית משפט קמאמ, דהיינו שבעה חודשים מאסר על תנאי, יעמוד עיננו, פרט לכך שבגין העבירה של העלבת עובד ציבור, לפי סעיף 288 של חוק העונשין, יצוומצם משך המאסר המותנה לשלושה חודשים.

אנו קובעים, שחולף ההוראה בדבר מאסר על תנאי כפי שנקבעה בגין דיןנו של בית משפט קמאמ (בעמ' 9)

60 של גזר הדין, ש' 8-10), תבוא ההוראה הבאה:

"מאסר על תנאי לתקופה של 7 חודשים למשך 3 שנים מהיום, וה坦אי הוא כי הנאשם לא עבר בתקופה זאת עבירה בה הורשע בתיק זה או כל עבירה כנגד שוטרים, לרבות תקיפת שוטר, וירשע עליה בדיון, ואולם בין הרשעה בעבירה של העלבת עובד ציבור יעמוד המאסר המותנה על 3 חודשים למשך 3 שנים מהיום".

הकנס שהושת על המערער (בסך 1,200 ₪) עומד בעינו ללא כל שינוי.

כג. סוף דבר: אנו דוחים את הערעור על הכרעת הדין.

הערעור על גזר הדין מתקבל רק לגבי קיצור משל המאסר המותנה בעבירה של העלבת עובד ציבור, לפי סעיף 288 של חוק העונשין, ואילו שאר חלקו גזר הדין יעמוד בעינם ללא שינוי.

ניתן היום, י"ב تمוז תשע"ז, 06 يول' 2017, במעמד הנוכחים.

י. גריל, שופט בכיר
[אב"ד]

ב' בר-זיו, שופט

א. אלון, שופטת